

|                                      |
|--------------------------------------|
| Rolnummer 703                        |
| Arrest nr. 20/95<br>van 2 maart 1995 |

## A R R E S T

*In zake* : het beroep tot vernietiging van de artikelen 1 en 2 van de wet van 5 november 1993 tot wijziging van de artikelen 52, 53 en 68 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument, ingesteld door de n.v. Neckermann Postorders en anderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, L. François, P. Martens, J. Delruelle en H. Coremans, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\*      \*

## I. Onderwerp van het beroep

De n.v. Neckermann Postorders, met maatschappelijke zetel te 9140 Temse, Winninglaan 3, de n.v. Usines Saint Brice, met maatschappelijke zetel te 7501 Orcq-lez-Tournai, chaussée de Lille 11, de n.v. Redoute Catalogue Benelux, met maatschappelijke zetel te 7730 Estaimpuis, rue de Menin 4, de n.v. Postland, met maatschappelijke zetel te 2220 Wommelgem, Uilenbaan 90, de n.v. Wehkamp, met maatschappelijke zetel te 8000 AK Zwolle (Nederland), Meeuwenlaan 2, de n.v. Quelle, met maatschappelijke zetel te 2500 Lier, Plaslaar 42, en de vennootschap naar Duits recht Robert Klingel Europe GmbH, met maatschappelijke zetel te 75177 Pforzheim (Duitsland), Sachsenstraße 23, hebben op 10 mei 1994 beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 1 en 2 van de wet van 5 november 1993 tot wijziging van de artikelen 52, 53 en 68 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (*Belgisch Staatsblad* van 11 november 1993).

## II. De rechtspleging

Bij beschikking van 11 mei 1994 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van het beroep is kennisgegeven overeenkomstig artikel 76 van de organieke wet bij op 10 juni 1994 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 17 juni 1994.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 19 juli 1994 ter post aangetekende brief.

Van die memorie is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 10 augustus 1994 ter post aangetekende brief.

De verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend bij op 9 september 1994 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 26 oktober 1994 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 10 mei 1995.

Bij beschikking van 22 december 1994 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 26 januari 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 23 december 1994 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 18 januari 1995 heeft het Hof de zaak verdaagd tot 31 januari 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 19 januari 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 31 januari 1995 :

- zijn verschenen :
- . Mr. A. Verriest, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;
- . Mr. A. Zenner en Mr. J. Sohier, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers H. Coremans en L. François verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

### III. *Onderwerp van de bestreden bepalingen*

Luidens artikel 1 van de wet van 5 november 1993 tot wijziging van de artikelen 52, 53 en 68 van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument, dat artikel 52, § 1, van laatstgenoemde wet wijzigt, mogen in de sectoren van de kleding, de lederartikelen, de fijne lederwaren en de schoenen « opruiming of solden », zoals gedefinieerd in artikel 49 van die wet, slechts plaatsvinden gedurende de periode van 3 januari tot en met 31 januari en van 1 juli tot en met 31 juli.

Luidens artikel 2 van de voormelde wet van 5 november 1993, dat artikel 53, § 1, van de voormelde wet van 14 juli 1991 vervangt, is het verboden gedurende de sperperiodes van 15 november tot en met 2 januari en van 15 mei tot en met 30 juni voor de bovenvermelde sectoren, aankondigingen van prijsverminderingen, evenals die welke een prijsvermindering suggereren, te verrichten, ongeacht de plaats of de aangewende communicatiemiddelen. Vóór een sperperiode is het verboden om aankondigingen evenals suggesties van prijsverminderingen te verrichten, die uitwerking hebben gedurende die periode. Tot slot wordt bepaald dat, onverminderd artikel 48, § 4, van de wet van 14 juli 1991, de uitverkopen, verricht gedurende een sperperiode, niet gepaard mogen gaan met een aankondiging van prijsvermindering, tenzij in de gevallen en onder de voorwaarden die de Koning bepaalt.

## IV. In rechte

- A -

### *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

#### *Memorie van de Ministerraad*

A.1.1. Iedere verzoekende partij moet het bewijs leveren dat haar statuten werden bekendgemaakt en dat de bevoegde organen tijdig hebben beslist het beroep in te stellen.

A.1.2. Om haar belang aan te tonen, moet iedere verzoekende partij met stukken aantonen dat haar activiteiten exclusief bestaan in verkoop op afstand.

#### *Memorie van antwoord*

A.2.1. Alle verzoekende partijen, behalve de n.v. Quelle, hebben de bekendmaking van hun statuten en uittreksels van de processen-verbaal waaruit blijkt dat het bevoegde orgaan heeft beslist het beroep tot vernietiging in te stellen, ter griffie overgezonden. Het bevoegde orgaan van de n.v. Quelle heeft daarentegen geen tijdige beslissing genomen om het beroep in te stellen.

A.2.2. De activiteiten van de verzoekende partijen beperken zich tot de verkoop op afstand. Zij kunnen evenwel niet het negatieve bewijs leveren van iets wat niet bestaat, namelijk het aanwenden van andere verkoopstechnieken.

### *Ten gronde*

#### *Verzoekschrift*

A.3. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn door de bestreden bepalingen geschonden doordat deze de verzoekende partijen niet toestaan prijsverminderingen aan te kondigen gedurende de sperperiodes, terwijl dit, gelet op de specificiteit van hun verkoopstechniek, economisch noodzakelijk is. Zij verkopen hun produkten uitsluitend op basis van een catalogus die tweemaal per jaar wordt uitgegeven, namelijk bij het begin van de maand januari en bij het begin van de maand juli. De vernieuwing van de produkten en het opnieuw sensibiliseren van de cliënteel vereisen dat de postorderbedrijven prijsverminderingen kunnen aankondigen van begin mei tot eind juni en van begin november tot eind december.

De beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verzetten zich ertegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld. Gelet op de specificiteit van de postorderbedrijven kunnen zij niet op gelijke voet worden behandeld met de handelaars die hun produkten te koop aanbieden in rechtstreeks voor hun cliënteel toegankelijke lokalen. Doordat de catalogi in ieder geval aan de cliënteel worden toegezonden, bestaat gedurende een zeer lange periode een absolute duidelijkheid over de toepasselijke prijzen. De in de parlementaire voorbereiding aangegeven verantwoording om de sperperiodes te verlengen, namelijk het verkrijgen van een grotere duidelijkheid over de toegepaste prijzen gedurende een voldoende lange periode, is bijgevolg niet relevant ten aanzien van de postorderbedrijven.

Voorts veronderstelt het bestaan van de sperperiodes dat er daarna effectief koopjes plaatsvinden. Artikel 51, § 1, van de wet van 14 juli 1991 bepaalt evenwel dat de verkoop van produkten die het voorwerp zijn van een opruiming dient te geschieden in de lokalen waar de opgeruimde of identieke produkten gewoonlijk te koop worden aangeboden. Gelet op die bepaling kunnen de postorderbedrijven geen opruiming organiseren, zodat geen enkele bepaling met betrekking tot de koopjes op hen toepasselijk zou mogen zijn. Nochtans blijkt dat de wetgever de bestreden bepalingen toepasselijk heeft willen maken op de gehele verkoopsector, terwijl nochtans de postorderbedrijven vanwege hun specificiteit van het toepassingsgebied ervan hadden dienen uitgesloten te worden.

De parlementaire voorbereiding bevat geen enkel element dat die gelijke behandeling van de sector van de verkoop op afstand kan verantwoorden.

De bestreden bepalingen hebben de sperperiodes toepasselijk gemaakt op het geheel van de niet-voedingsprodukten zonder acht te slaan op de finaliteit van de koopjes. Tot slot zijn de nieuwe bepalingen slechts uitgevaardigd met het oog op de bescherming van de detailhandel en van de kleine handelaar en worden ze slechts daardoor verantwoord.

#### *Memorie van de Ministerraad*

A.4.1. De bestreden bepaling heeft niet de draagwijdte die de verzoekende partijen eraan geven. Het niet maken van een onderscheid tussen de sector van de verkoop op afstand en de andere sectoren, vindt niet zijn oorsprong in de wet van 5 november 1993, maar was reeds aanwezig in de wet van 14 juli 1991, zodat de verzoekende partijen de eerstgenoemde wet niet kunnen aanvechten.

Geen enkele wetgeving betreffende de koopjes heeft ooit een afzonderlijke behandeling ingesteld voor de postorderbedrijven. Het beroep betreft dus niet de wet van 5 november 1993, maar het uniforme karakter die de wetgeving betreffende de koopjes steeds heeft gehad. Ook het toepassingsgebied van de wetgeving is hetzelfde gebleven.

A.4.2. Het invoeren van vaste periodes waarin koopjes kunnen plaatsvinden, is gegrond op de volgende overwegingen :

- door het invoeren van vaste periodes kunnen de consumenten beter worden beschermd en voorgelicht;
- de begindatum van de koopjesperiode moet worden vastgesteld rekening houdend met de Europese context en met de grotere mobiliteit van de consumenten, over de landsgrenzen heen;
- het vooruitschuiven van het begin van de koopjesperiode lijkt rationeler te zijn en beantwoordt aan de wens van de overgrote meerderheid van de handelaars.

Gelet op deze overwegingen is een uniforme reglementering een noodzaak. Het invoeren van verschillende koopjesperiodes voor verschillende sectoren zou een chaos veroorzaken en zou ingaan tegen de belangen van de consument, die is gebaat bij een zo groot mogelijke doorzichtigheid.

A.4.3. Men ziet niet in, in welk opzicht de specificiteit van de sector van de verkoop op afstand een verschil in behandeling op het vlak van de koopjesreglementering zou verantwoorden. Er dient voor alle consumenten een vaste periode waarin de koopjes plaatsvinden, te bestaan; de omstandigheid dat produkten per catalogus aan de cliënteel worden aangeboden, doet geen afbreuk aan het feit dat de doelstellingen van doorzichtigheid en bescherming van de consument het best worden gewaarborgd door het bepalen van vaste en uniforme data. De verzoekende partijen verklaren overigens geen bezwaren te hebben tegen het instellen van een sperperiode op zich, al vechten ze wel het nieuwe artikel 52, § 1, van de wet van 14 juli 1991 aan.

Door de sperperiodes te verlengen tot zes weken, beoogt artikel 2 van de wet van 5 november 1993 de verminderde prijzen tijdens de koopjesperiode geloofwaardig te maken en de naleving van de reglementering van de koopjes te verzekeren, teneinde het belang van de consument te beschermen en het voortbestaan van de detailhandel, meer bepaald van de kleinhandel, te verzekeren.

Een eerste doelstelling is de voorlichting van de consument. Door het aankondigen van prijsverminderingen tijdens de sperperiode te verbieden, beoogt de wetgever de consument voor te lichten over de normaal toepasselijke prijs van de produkten. Dankzij het bestaan van de sperperiode zal de consument de omvang van de prijsvermindering tijdens de koopjes ten aanzien van de referentieprij kunnen beoordelen. Door het bestaan van sperperiodes komt transparantie over de toegepaste prijzen tot stand, wat de bescherming van de consument ten goede komt.

Een tweede doelstelling is de bescherming van de detailhandel, meer bepaald van de kleinhandel. Zonder een reglementering van de koopjes zouden de concurrentievoorwaarden worden vervalst, wat het bestaan zelf van de kleine handelaars in gevaar zou brengen. Het verdwijnen van de detailhandel zou slechts enkele monopolies laten voortbestaan, die hun prijzen naar believen zouden kunnen vaststellen.

A.4.4. Het bestaan van verschillende distributiekkanalen en de gelijkheid der kansen van die kanalen onderling met betrekking tot de prijzen vormen een uiterst belangrijk gegeven in de sociaal-economische politiek van de federale Regering, waarbij het bestaan van een sperperiode een essentieel onderdeel is. Het afficheren van de prijs die gewoonlijk geldt, valt overigens te situeren in het kader van het Europese beleid ter bescherming en informatie van de consument.

Gelet op de hierboven beschreven doelstellingen van de wetgever, valt niet in te zien in welk opzicht de postorderbedrijven zich zo zouden onderscheiden van de andere verkopers dat een gedifferentieerde regeling gerechtvaardigd zou zijn. De doelstelling van de bescherming van de consument geldt evenzeer voor hun klanten als voor de klanten van de andere verkopers. Ook de klanten van de postorderbedrijven hebben er belang bij de prijzen gedurende de koopjes te kunnen vergelijken met de gewoonlijk toegepaste prijs. Het vooruitschuiven van de koopjesperiode met drie weken en de verlenging van de sperperiodes met twee weken, kunnen niet worden beschouwd als onevenredige middelen ten aanzien van de beoogde doeleinden van doorzichtigheid en eenvormigheid.

De verzoekende partijen die, een tijd na de verspreiding van hun catalogi, uittreksels uit die catalogi verzenden waarin afgeprijsde artikelen worden aangeboden, handelen op juist dezelfde wijze als de verkopers waarvan de lokalen toegankelijk zijn voor het publiek. Het is dus onjuist te stellen dat de basiscatalogus het enige medium is waardoor de produkten worden aangeboden en dat de doorzichtigheid van de prijzen absoluut is zodra die catalogus is verspreid. Het vereiste van doorzichtigheid tijdens de sperperiodes geldt dus evenzeer voor de postorderbedrijven als voor de andere verkopers.

Zelfs wanneer de postorderbedrijven specifieke kenmerken zouden vertonen, dan dient te worden opgemerkt dat niets belet de verspreiding van de catalogi te vervroegen zodat prijsverminderingen vóór de sperperiode kunnen worden aangekondigd, of gedurende de sperperiode de verlaagde prijzen bekend te maken zonder vermelding van de korting.

A.4.5. In werkelijkheid betwisten de verzoekende partijen de opportuniteit van de bestreden bepalingen, waarover het Hof niet vermag te oordelen.

Indien de postorderbedrijven niet zouden worden onderworpen aan het verbod gedurende de sperperiodes aankondigingen van prijsverminderingen te doen, dan zouden de informatie van de consument en de doorzichtigheid van de prijzen - en bijgevolg de bescherming van de consument - in de sector van de verkoop op afstand verminderen. Zulks zou ook tot gevolg hebben dat nog andere sectoren een specifieke regeling zouden eisen, tegen het algemeen belang in. Dit alles zou een door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verboden discriminatie uitmaken.

Niemand beschikt over een recht op behoud van de regeling die hij voor zich het meest gunstig acht. Indien het algemeen belang vereist dat een bepaalde wetgeving wordt aangepast, volgt uit de wet van de veranderlijkheid dat de bevoegde overheid alle nodige aanpassingen mag doorvoeren.

### *Memorie van antwoord*

A.5.1. De verzoekende partijen zijn, in tegenstelling met andere sectoren, nooit geconsulteerd over de aangevochten wetswijziging. Dit is tekenend voor de houding van de bevoegde ministeriële departementen, die met betrekking tot de betwiste bepalingen nooit rekening hebben willen houden met de specifieke kenmerken van de verkoop op afstand, alhoewel de wetgever, in andere bepalingen, namelijk in afdeling IX van hoofdstuk VI van de wet van 14 juli 1991, die kenmerken wel in aanmerking heeft genomen.

Het feit dat de postorderbedrijven verschillende catalogi of uittreksels uit catalogi aan het publiek verzenden, betekent geenszins dat ze op dezelfde wijze werken als de verkopers wier lokalen rechtstreeks voor het publiek toegankelijk zijn. De catalogi vormen immers het enige middel om de produkten voor te stellen en om klanten aan te trekken.

Het argument dat de postorderbedrijven de verspreiding van catalogi met verminderde prijzen zouden kunnen vervroegen, is niet relevant omdat een aankondiging van een prijsverlaging die pas zes à zeven weken later ingaat, bij de potentiële cliënteel slechts weinig effect heeft en geen rekening kan worden gehouden met het seizoengebonden karakter van de catalogi.

Alhoewel de vroegere wetgeving de postorderbedrijven niet op een ten opzichte van de andere verkopers verschillende wijze behandelde, werden die bedrijven er niet door geschaad. Het is door de uitbreiding van de regeling tot alle produkten en vooral door de verplaatsing en de verlenging van de sperperiodes dat de verzoekende partijen worden geschaad.

A.5.2. De bepalingen betreffende de koopjes zijn zonder onderscheid van toepassing op alle verkoopsectoren. Artikel 51, § 1, van de wet van 14 juli 1991 bepaalt evenwel dat de verkoop moet geschieden in de lokalen waar de opgeruimde of identieke produkten te koop worden aangeboden. De postorderbedrijven kunnen dus geen koopjes aanbieden daar ze niet beschikken over lokalen waar de opgeruimde produkten te koop worden aangeboden. De postorderbedrijven gaan overigens nooit over tot het houden van koopjes maar passen enkel prijsverminderingen toe met inachtneming van artikel 43 van de wet op de handelspraktijken. Ondanks het feit dat ze geen koopjes organiseren, mogen ze toch, gelet op de algemene formulering van het nieuwe artikel 53, § 1, van de wet van 14 juli 1991, geen prijsverminderingen aankondigen of suggereren gedurende de sperperiodes. Die sperperiodes zijn slechts verantwoord gelet op de koopjesperiode die erop volgt, zodat er geen reden bestaat om ze ook op de postorderbedrijven toe te passen.

A.5.3. De verzoekende partijen verzetten zich enkel tegen de verlenging (en dus de verplaatsing) van de sperperiodes. Artikel 1 van de wet van 5 november 1993 dient enkel te worden vernietigd bij wijze van gevolgtrekking.

A.5.4. De doelstelling van de wetgever om de consument te informeren over de normaal toepasselijke prijzen is niet pertinent ten aanzien van de postorderbedrijven. De noodzaak van sperperiodes geldt enkel ten aanzien van de verkopers die naar believen hun prijsaankondigingen kunnen wijzigen, maar niet ten aanzien van de postorderbedrijven van wie de toegepaste prijzen een vast gegeven vormen dat is terug te vinden in de catalogi die bij het begin van elk seizoen aan de potentiële klanten worden toegezonden. Er bestaat dus een absolute prijsdoorzichtigheid in de sector van de verkoop op afstand. Het negeren van de specificiteit van die sector is bijgevolg discriminerend.

A.5.5. De wetgever heeft bovendien geen rekening willen houden met een advies van de Raad voor het verbruik waarin wordt betoogd dat de huidige regeling van de koopjes geen rekening houdt met de specifieke situatie van elke verkoper.

Het motief van bescherming van de kleinhandel en het vrijwaren van de concurrentievoorwaarden, kan de bestreden bepalingen niet verantwoorden. Een terugkeer naar de vroegere wetgeving - de reglementering van de koopjes op zich wordt niet betwist - impliceert geenszins dat monopolies zouden ontstaan en dat de kleinhandel zou verdwijnen.

Geen verkoper kan zonder economische noodzaak koopjes aanbieden. Krachtens artikel 43 van de wet op de handelspraktijken zijn aankondigingen van prijsverminderingen gedurende het gehele jaar mogelijk, behalve in de sperperiodes.

A.5.6. Het Hof kan geen rekening houden met verantwoordingen die zijn gebaseerd op cirkelredeneringen en die zijn gesteund op een manifest verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens of die neerkomen op loutere beweringen. De wetgever heeft de kleine en middelgrote handel willen beschermen tegen de warenhuizen en distorsies tussen handelaars die zich in elkaars nabijheid bevinden, willen vermijden. Die motieven zijn evenwel niet objectief en redelijk met betrekking tot de sector van de verkoop op afstand, met wiens eigenheid de wetgever geen rekening heeft gehouden.

Tijdens de sperperiode is het toegestaan prijzen te verminderen, enkel de aankondiging van zulk een vermindering is niet toegestaan. De verlenging van de sperperiodes heeft dus geenszins tot gevolg dat de kleine handelaars worden beschermd tegen de grotere ondernemingen, die tijdens die periodes zonder enig wettelijk beletsel hun prijzen kunnen verlagen en verhogen. Noch de doelstelling van het verzekeren van gezonde concurrentievoorwaarden, noch de doelstelling van de bescherming van de consument wordt door de bestreden regeling gewaarborgd. De verlenging van de sperperiodes is dus, ten aanzien van de postorderbedrijven, niet in redelijkheid verantwoord.

- B -

*Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

*Wat betreft artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989*

B.1.1. Artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bepaalt :

« Indien een rechtspersoon het beroep instelt of in het geding tussenkomt, legt deze partij, op het eerste verzoek, het bewijs voor, al naar het geval, van de publikatie van haar statuten in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad* of van de beslissing om het beroep in te stellen dan wel voort te zetten of om in het geding tussen te komen. »

Die vereisten dienen het Hof onder meer in staat te stellen na te gaan of de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende de hoedanigheid om in rechte te treden is vervuld.

B.1.2. Bij brieven van 13 mei, 3 juni en 20 oktober 1994 heeft de griffier van het Hof de verzoekende partijen verzocht de in het voormelde artikel bedoelde bewijsstukken over te leggen.

B.1.3. Uit het onderzoek van de door de verzoekende partijen neergelegde stukken blijkt dat de n.v. Usines Saint Brice aan het vereiste in artikel 7, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 voldoet en dat de beslissing om het beroep in te stellen werd genomen door de raad van bestuur, daartoe bevoegd krachtens artikel 54, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen.

De andere verzoekende partijen zijn in gebreke gebleven op het stuk van het voorleggen ofwel van het bewijs van de publikatie of van de volledige publikatie van hun statuten in het *Belgisch Staatsblad*, ofwel van de beslissing tot het instellen van het beroep genomen door het bevoegde orgaan.

De beroepen van de n.v. Neckermann Postorders, de n.v. Redoute Catalogue Benelux, de n.v. Postland, de n.v. Wehkamp, de n.v. Quelle en Robert Klingel Europe GmbH zijn niet ontvankelijk.

#### *Ten aanzien van het belang*

B.2. De verzoekende partij n.v. Usines Saint Brice verkoopt op afstand als postorderbedrijf - in een of meer sectoren van de kleding, de lederartikelen, de fijne lederwaren en de schoenen - door middel van catalogi en van uittreksels van catalogi van te koop aangeboden produkten, in voorkomend geval met de vermelding van prijsverminderingen. Zij doet blijken van het rechtens vereiste belang om op te komen tegen wetsbepalingen die betrekking hebben op periodes gedurende welke geen prijsverminderingen mogen worden aangekondigd of gesuggereerd.

*Ten aanzien van de omvang van het beroep*

B.3.1. Naar luid van het verzoekschrift vordert de verzoekende partij de vernietiging van de artikelen 1 en 2 van de wet van 5 november 1993.

Uit de uiteenzetting van het enige middel blijkt evenwel dat het beroep slechts is gericht tegen artikel 2 van die wet, in zoverre met dat artikel de bepaling van artikel 53, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Gedurende de sperperiodes van 15 november tot en met 2 januari en van 15 mei tot en met 30 juni, is het verboden voor de sectoren zoals vermeld in artikel 52, § 1, aankondigingen van prijsverminderingen, evenals die welke een prijsvermindering suggereren, zoals bedoeld in artikel 42, te verrichten, ongeacht de plaats of de aangewende communicatiemiddelen.

Vóór een sperperiode, is het verboden om aankondigingen evenals suggesties van prijsverminderingen te verrichten, die uitwerking hebben gedurende deze sperperiode. »

De overige bepalingen van de artikelen 1 en 2 van de wet van 5 november 1993 worden aangevochten voor zover ze met de zoëven aangehaalde bepalingen zijn verbonden.

B.3.2. Het Hof onderzoekt eerst de grondwettigheid van artikel 53, § 1, eerste en tweede lid, van genoemde wet van 14 juli 1991, gewijzigd bij de wet van 5 november 1993. Slechts in zoverre de laatstgenoemde bepalingen ongrondwettig zouden worden bevonden, moeten de bepalingen die er onlosmakelijk mee zijn verbonden, bij het onderzoek van de zaak worden betrokken.

*Ten gronde*

B.4. De verzoekende partij betoogt dat de wetgever in artikel 53, § 1, van de wet van 14 juli 1991 ten onrechte geen onderscheid maakt tussen de handelaars bedrijvig in de in artikel 52, § 1, bedoelde sectoren naargelang de verkoop al dan niet plaatsvindt in het raam van een verkoopsysteem waarbij een beroep wordt gedaan op een communicatietechniek op afstand.

B.5. Artikel 53, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 14 juli 1991 moet worden gesitueerd in het licht van de doelstelling van de wetgever die, naast die van het bereiken van doorzichtigheid en juistheid van de onmiddellijk vóór en tijdens de opruimingsperiodes toegepaste prijzen (*Gedr. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1158/1, p. 2), erin bestond de gelijkheid in de verkoopkansen te waarborgen en het voortbestaan van de kleine handelaars veilig te stellen, met name door het vrijwaren van gezonde concurrentievoorwaarden tussen de onderscheiden soorten van verkopers (*Gedr. St.*, Senaat, 1993-1994, nr. 862-2, pp. 5 en 6, en *Hand.*, Senaat, 1993-1994, 28 oktober 1993, pp. 99 en 100). Die doelstelling strookt met één van de fundamentele doeleinden van de wet van 14 juli 1991 (*Gedr. St.*, Senaat, 1984-1985, nr. 947-1, p. 1, en *Gedr. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 1240/20, p. 4).

Het verantwoorde karakter van de doelstelling van de wetgever is niet betwistbaar.

B.6. De bestreden wetsbepaling legt aan de verkopers die in de betrokken sectoren bedrijvig zijn, het verbod op prijsverminderingen aan te kondigen of te suggereren gedurende de periodes - sperperiodes genoemd - die aan de periodes van de seizoenopruiming onmiddellijk voorafgaan en die zich uitstrekken van 15 november tot en met 2 januari en van 15 mei tot en met 30 juni. Zij verbiedt niet, zelfs gedurende de sperperiodes, nieuwe prijzen toe te passen en melding ervan te maken in catalogi of uittreksels van catalogi, op voorwaarde dat de mededeling niet de vorm van een « prijsvermindering » in de zin van de artikelen 5, 42 en 43 van de wet op de handelspraktijken of de vorm van een suggestie van een dergelijke « prijsvermindering » heeft.

Het toestaan, ten voordele van de verkopers op afstand, van een afwijking op het bedoelde verbod, zou, in strijd met een fundamentele doelstelling van de wetgeving betreffende de handelspraktijken, aan die verkopers een concurrentievoordeel verschaffen zonder dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat.

Die beschouwing verantwoordt redelijkerwijze dat de wetgever de verkopers op afstand, met betrekking tot het verbod van het aankondigen of suggereren van prijsverminderingen gedurende de sperperiodes, op een gelijke voet met de andere verkopers vermocht te plaatsen.

B.7. Nu is vastgesteld dat artikel 2 van de bestreden wet, in zoverre het artikel 53, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 14 juli 1991 door een nieuwe tekst vervangt, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, moet het Hof, om de reden vermeld in B.3, de grondwettigheid van de andere bepalingen van de artikelen 1 en 2 van de wet van 5 november 1993 niet onderzoeken.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 2 maart 1995, door de voormelde zetel, waarin rechter P. Martens voor de uitspraak is vervangen door rechter R. Henneuse, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève